

PERFEKTNÉ RANDE

Dagmar
Geisler

FRAGMENT

Láska, s. r. o. – Perfektné rande

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

Dagmar Geisler
Láska, s. r. o. – Perfektné rande – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

PERFEKTÉ RANDE

Dagmar Geisler

F FRAGMENT

O autorke

Dagmar Geisler sa narodila v Siegene, vyrástla v Hesensku a potom sa presťahovala do centra Frankfurtu, kde žila v „bláznivom“ dome plnom umelcov. Volali ho Továreň na romantiku. Vtedy sa stala ilustrátorkou humorných kresieb i matkou syna Jonasa. Keďže už od školských rokov chcela písať vlastné príbehy, nastal pre ne pravý čas pri jej pobyte v Bavorsku, kde teraz žije. Zrodili sa tu knihy o Wande – Kto bozkáva pod vodou i Láska, s. r. o.: Perfektné rande. Vo svojich príbehoch i v živote zdôrazňuje hodnotu priateľstva: keď má dievča dobrú kamarátku, dá sa prežiť všetko, od bolesti zubov až po trápenie s láskou.

Stroskotané sny a sľuh pomsty

Tak dosť! Hneď to musím povedať Mo, inak prasknem. Letím po pešej zóne, nepozierám napravo, naľavo, rútim sa okolo kvetinárstva a zahýnam doľava do pasáže. Ľudia sa mi radšej sami uhýbajú. Dnes určite nevyzerám ako človek, ktorému je radno stáť v ceste.

Dočerta, ako je možné, že sa to stalo znova? A práve mne, Maximiliane Düwelopej!!! Ale za to mi draho zaplatí ten namyslený Casanova, hlúpy manekýn, usmrkanec jeden! Kašlem na to, že má oči ako filmová hviezda. Do hája, tie jeho oči! Nahlas vzdychnem. Obrátila sa za mnou nejaká pani v kockovanom kostýme. Dokonca aj jej jazvečík so mnou súcitil a začal nahlas vyť. Nečudujem sa mu, bola to fakt hrôza. Vopchám si ruky do vreciek bundy a skrčím odkaz do tvrdej guľôčky. Odkaz od neho. A o to práve ide.

*Ahoj, Maxi,
veľmi ma to mrzí, ale nestíham. Dohodneme sa
na inú hodinu? Čo tak dnes o tretej pri starom
dube? Budem na teba čakať,*

Patrick.

Jasné, je mu to ľúto. S chuťou sa zasmejem. To ho ešte bude mrziť, chalaniska. A poriadne! O to sa osobne postaráme. Mo a ja.

Ale pozor! Okrem Mo se nesmie živá duša dozvedieť, že mi ten trufo už po tretí raz dal košom a zasa neprišiel na rande. Prvý raz

koktal akési nezmysly o babičke, že odrazu musela ísť do nemocnice. To som mu ešte zožrala. Druhý raz vyrukoval s podobnou rozprávkou. Bohužiaľ som tú jeho „babičku“ videla na vlastné oči: je to pätnásťročná blondínka, volá sa Isa a zjavne sa rada predvádza v krátkych šatách a obľubuje jahodovú zmrzlinu. Videla som totiž, ako mu lízala zmrzlinu doslova z ruky. A just som dnes na to rande šla znova. No nie som trafená?

„Môžem byť ešte hlúpejšia?“ pýtam sa sama seba, keď u Mo v izbe padám na gauč.

„Ty predsa nie si hlúpa!“ namieta Mo a hodí do mňa banánovožltý vankúšik. „Skrátka si zamilovaná.“

„Nie je to to isté?“ sprostáčikovsky sa pýtam.

„Jasné, že áno,“ zasmee sa Mo, „ale hlúposť trvá, zato zamilovanosť je dočasná a postupne človeka prejde.“

„Hm, čím skôr, tým lepšie,“ zavrčím a chytím vankúšik oboma rukami, akoby som ho chcela zaškrtiť.

Zamyslím sa nad tým, čo cítim. Nerada by som sa mýlila, ale mám pocit, že ma to už prešlo. Aspoň trochu.

Prvý raz som Patricia videla u mamy v obchode. Občas tam zaskočím cestou z hudobky, kam chodím na klavír. Chvíľu sme sa rozprávali.

Práve viazala jednu zo svojich preslávených parádnych svadobných kytíc a vtom vošiel on.

„Mhm,“ zamumlala s ústami plnými zelených listov. To znamená niečo ako: „Maxi, prosím ťa, postaraj sa o zákazníka, ja teraz nemôžem.“ Šla som k pultu. Tam stál on a práve pri tom pulte sa to zomlelo.

Nemám tušenie, či vedel, ako veľmi mu to pristane a stavil na to. (Tmavé vlasy, výrazné oči, pekné ústa, módné nahodený, skrátka, frajer.) Asi vie, že má nákazlivý smiech. Nedokážem zabudnúť ani

na ten pohľad, ktorým ma priamo prevrtával. Má nesmierne príťažlivý, nezabudnuteľný zamatový hlas.

„Ahoj,“ pozdravil ma akoby nič. „Netušil som, že ma tu čakajú také dve krásne kočky.“ Pozrel sa mi do očí, mrkol na mňa a ja som bola stratená.

Ach jaj, len čo si na to spomeniem, už cítim šteklenie v bruchu! Hoci to, čo povedal, je ukážkové kliše z hollywoodskeho filmu. Mama sa na ne občas pozerá.

„Zradca!“ vyhrknem. Mo sa na mňa nechápavo pozrie. „Ale nič, bavím sa so svojím bruchom,“ odpoviem a tresnem vankúšik o stenu. „Ak sa teraz ešte aj rozplačem, pekne si to zlízne!“ precedím cez zaťaté zuby, pretože cítim, ako sa mi do očí hrnú slzy.

Mo sa spokojne oprie o stenu a založí si ruky za hlavu. „Tak čo spravíme s твоjím zlomeným srdiečkom?“ prehodí pobavene.

S vďakou si povzdychnem. Čo by som si bez nej počala? Mo sa sem pristahovala asi pred rokom. Hneď sme sa skamarátili. Dodnes si pamätám, ako prvý raz vošla do triedy. S tými hrdzavo-plavými vlasmi, pehami a v obtiahnutých šatách vyzerala ako bytosť z inej planéty. Marie-Sophie a Jacqueline ju hneď zotreli. „Super kočka,“ pomyslela som si.

Na druhý deň sa zjavila u učiteľa spevu, doktora Fliegela, so sýtočerveným kufrom na husle. Niesla ho na chrbte ako batoh. Sadli sme si vonku na zem a počúvali, ako prebieha hodina spevu starej pani Sondermannovej. Mo robila bubliny zo žuvačky, pukala ich ostošesť. Nechápala som, prečo prišla, lebo po tom škriekaní som bola na rade ja. Sem chodím na klavír.

Tóny pani Sondermannovej vystupovali do nezvyčajných výšin. Pripomínali mi zachrípnuté prasa, ktoré je v ohrození života. Pri

fráze „...ja viem, že ma máš rááád...“ sa Mo so žuvačkou takmer udusila. Vyskočila som, ale hneď mi došlo, že nebojuje o život, ale smeje sa ako šialená. Lapala dych a keď sa trocha upokojila, spýtala sa ma:

„Môžem si zajtra sadnúť vedľa teba?“

Asi som na ňu zízala ako čerstvo vyoraná myš.

„Čo tak čumíš?!“ skríkla na mňa. „Náhodou už viem, kde sa dá v tomto zapadákovke kúpiť najlacnejší lak na nechty, aká diéta ti zaručene pomôže schudnúť a ktorí chalani sú chrumkaví.“ Pri slove „chrumkaví“ sa jej pretočili oči nahor. „Ale mňa zaujímajú iné veci.“

„Aj mňa,“ pridala som sa.

„Super!“ žmurkla na mňa a štuchla ma do rebier.

Potom sme sa pohrúžili do rozhovoru a vôbec sme si nevšimli, že pani Sondermannová odišla.

„Si hluchá?“ Mo ma tou otázkou vytrhla z premýšľania. „Pýtala som sa ťa, či poznáš jeho mejlovú adresu. Ešte lepší by bol nejaký čet, kam chodí, samozrejme, aj on.“

Zavrtím hlavou.

„Aspoň vieš, od koho by si to mohla zistiť?“ Jej naliehavý tón znel ako od zdravotnej sestry, ktorá dohovára pacientovi na intenzívke.

„Môžeme sa opýtať Roba.“

Mo sa rozžiarila. Na môjho brata Roba mala totiž slabosť. Má osemnásť, čoskoro bude maturovať, hrá na gitaru a spieva v kapele *Roaring Lions*, Revúce levy. Jeho kapela skúša v priemyselnej zóne, hneď oproti pasáži, kde má mama kvetinárstvo a záhradníctvo. Na to, aby ho Mo mohla vidieť, rada použije každučkú zámienku. Pohotovo vyskočí a oblečie si bundu.

„Môžeš mi prezradiť, aký máš plán?“ spýtam sa.

Smradľavé ponožky

Na chodbe stretne Moinu mamu, pani von Bolkenhagenovú. Má oblečený top s hlbokým výstrihom a leopardím vzorom, úzke džínsy a opasok s lesklými kamienkami. „Ahoj, kočky,“ pozdraví nás. „Idem variť zelený čaj. Dáte si?“

„Nemáme čas, mami, vieš?“ odpovie Mo a obuje si čižmy.

Jej mama sa zatvári sklamane. „Prestaň mi hovoriť mami, volám sa Lou, jasné?“

„Jasné, mami!“ Mo jej pošle vzdušný bozk a zabuchne za nami dvere.

Cestou mi rozpráva, čo vymyslela na Patricka. Kým dôjdeme ku kvetinárstvu, máme pripravenú dokonalú pomstu. Dostane, čo mu patrí, ten bude pozerat'! Len aby všetko klaplo podľa plánu.

Spoločnými silami otvoríme ťažké železné vráta. Tadiaľto sa totiž chodí do svätyne *Levov*. Bubeník Flori všetky miesta, na ktoré dosiahol, postriekal sprejom a vzniklo graffiti s motívom levov. Celkom ma to berie. Rob je v skúšobni sám. Sedí na stoličke, nohy má položené na klávesnici.

„Čo ty nevieš, že tými smradľavými ponožkami zneuctievaš hudobný nástroj?“ spýtam sa ho.

Rob sa obráti a vyberie si z uší slúchadlá. „Aha, sestrička!“ povzdychne si. „Čo ťa sem privádza?“

„Potrebujeme, aby si nám helfol,“ oznámim mu.

„Hm, na to by som sám neprišiel,“ zavrčí a prstami si prehrabne dlhé vlasy. „Inak by si za mnou neprišla, čo? Vonkoncom nezufaš, keď ma nevidíš.“

„Tak volajako,“ precedím cez zuby a vtisnem mu vlhkými ústami bozk na líce. „Tak čo, pomôžeš nám?“

„Pozor, nedotýkať sa!“ protestuje a chrbtom ruky si utiera tvár. „Ešte raz ma pobozkáš a dostanem záchvat. Tak hovor, o čo ti ide?“

Rozprávame mu o Patrickovi. Rob prikyvuje a dodáva: „No, nehovoril som to!“

„Prečo si sa buchla práve do takého debila? Každý vie, aký je to lovec. Ustavične sa chváli novou korisťou. O tom, že ňa riadne podfúkol, už vie najmenej polovica mesta. Lenže ty si odo mňa nenecháš poradiť, však? Dookola som to omieľal, že takí ako on randia aspoň s troma babami naraz...“ Stále to opakoval.

„Už si skončil?“ spýtam sa, keď sa odmlčí, aby sa nadýchol.

„Hm,“ zamrmle. Aha, došlo mi, že by v tej kázni najradšej pokračoval.

Povieme mu, čo chceme spraviť.

„Jeho mejlovú adresu vám v pohode zoženiem, dá mi ju Joe alebo Flori. Kamoší sa totiž s jeho starším bratom Alexom. Ale to ostatné? To je šialenstvo,“ dodá a poklepká si po čele.

Zato my si myslíme, že náš plán je dokonalý: chceme na Patricia nasadiť ideálnu kočku. Skrátka takú, ktorej neodolá. Zišla nám na um Biene, i keď ešte lepšia by asi bola Lili. Obe sú totiž staršie než Patrick a to je podľa mňa záruka úspechu. Na staršie baby letí.

„Ha-ha, ty sa bojíš, že sa tvoja milovaná Lili buchne do toho pokrytca, čo?“ rýpnem doňho a postrapatím mu vlasy. Rob na mňa zagánil. Našťastie, viem, kedy mám prestať. „Tak fajn, ty nám zoženieš mejl, keď sa to bude dať, a ešte kľúč od chaty. Ostatné si vybavíme samy. Vopred ti srdečne ďakujem. Si a navždy zostaneš mojím najmilším bratom!“ Vrazím mu ďalšiu pusku na líce a padám za Mo.

Práve ideme okolo skleníka. Tatko polieva malé citrónovníky. Zakývame mu a vraciame sa do centra.

„Už to mám!“ ozvem sa po chvíľke. „Urobíš to ty! Ty tomu darebákovi zamotáš hlavu.“

„Čo?“ vyhrkne Mo a vytreští na mňa oči.

Do čerta, práve v tom momente vyrazil oproti nám spoza rohu Jonathan a zrazil sa s Mo. Ona naňho vyvalila oči a začala sa chichotať. Celá očervenela, vyzerala príšerne.

„Nemôžeš dávať pozor?“ skríkla na Jonathana a tvárila sa, akoby jej to hrozne prekážalo. Ale ja som ju dobre videla. Do Jonathana z deviatej A je bláznivo buchnutá.

Snehulienka sa stretáva s pánom Úžasným

P rídeme domov k Mo. „Máme všetko?“ pýtam sa.
„Mejlovú adresu, nick, foťák,“ vypočítava Mo. „Tvoj brat je na nezaplatenie.“

„Jasná správa,“ usmejem sa. „Tak, a teraz ti ešte musíme zohnať super handry.“

Ani to nebude problém, práve naopak! Moína mama by sa náramne potešila, keby sa Mo konečne začala zaujímať o jej vychytávky. Donesieme za náruč vecí do Moinej izby... Ale Lou sa začala mračiť, keď jej dcéra pred nosom zabuchla dvere.

„Keby ste niečo potrebovali, som v obývačke,“ zavolá. Veľmi sa snaží byť pokojná, ale v jej hlase cítiť, ako sa jej to dotklo.

„Dobre, mami!“ zavolá Mo a žmurkne na mňa.

„Buď rada,“ namietnem. „Moja mama by sa so mnou o handrách nikdy nebavila. Si na tom oveľa lepšie.“

Mo pokrčila ramenami. „Tvoja mama je veľmi dobrá, ale jej plátenné blúzky a svetre s kvetinkami by si určite nechcela.“

„To je pravda,“ prikývnm a začnem sa hrabať v šatách. Usúdím, že najlepší je top s leopardím vzorom. Mo v ňom vyzerá super.

„Budeme ti musieť trocha vypchať prsia,“ nadhodím.

„Ha-ha,“ zasmeje sa Mo, ale vzápätí z hory oblečenia vyloví maminu podprsenku. „Do týchto košíčkov sa môžu dať gélové vepchávky. Ani moju mamu príroda veľmi neobdarila,“ smeje sa Mo. „Má i náplne s vodou a tie stačí len nalepiť na prsia, priamo na telo. Nosí ich napríklad pod večerné šaty bez ramienok.“

„Teda! Azda nám tie prsia ešte narastú, aby sme nemuseli používať takéto čudné veci.“ Vezmem gélové vankúšiky do ruky. „No fuj, to je odporné.“

„Keď sú studené, tak áno,“ prikývne Mo, „ale keď sa nahrejú, prispôbia sa tvaru tela. Aspoň si to myslím.“

Mo si oblečie tesné rifle, vysoko si natupíruje vlasy, vyzerá, akoby mala leviu hrivu, a natrie si ústa rúžom. Oči jej namaľujem ceruzkou a trochu napudrujem aj tvár.

„Keby som nevedela, že si to ty, ani ťa nespoznám,“ ocením našu spoločnú prácu. „Patrick z teba bude celkom pať, uvidíš.“

Nafotíme ju v rôznych pózach, ale nakoniec sa na naše účely hodí len prvých päť fotiek, pretože vysmiata Mo už bohvieako zvodne nevyzerá.

Náš výtvor si ešte necháme schváliť pani von Bolkenhagenovou.

Zaskočene prehltnie. „Veľmi pekné,“ prehodí. „A nemáte pocit, kočky, že ste to trochu prehnali? Veď máte iba trinásť.“

No, bola som rada, keď si Mo znova natiahla pruhované pančucháče.

„Ešte si zotri ten mejkap,“ pripomeniem jej. „Inak doktor Fliegel dostane infarkt.“

„Došľaka,“ zahreší Mo. „Na to som úplne zabudla. Dnes je skúška.“

Doktor Fliegel učí v škole hudobku a nás má ešte aj súkromne. Mňa učí hrať na klavíri a Mo na husliach. Bohužiaľ v nás dvoch objavil „mimoriadne“ hudobné nadanie, takže musíme hrať hlavné úlohy v jeho tohtoročnej hudobnej hre. Jedna z nás bude hrať Maxa a druhá Morica. Rob dostal záchvat smiechu, keď som sa doma namaľovala.

„Maxi a Mo budú hrať Maxa a Morica!“ zachádzal sa. Fakt vtipné. Zato rodičia sú nadšení. Dostať hlavné úlohy v hre doktora Flie-

gela je veľká česť, ale to všetci vedia. Nevieť si pomôcť, ale pripadá si trápne. Taká debilina!

Dnes sme obe trocha mimo. Doktor Fliegel má čo robiť, aby nás donútil spievať z nôt. V myšlienkach sme totiž pri Patrickovi a četovaní. A pesnička vdovy Bolteovej, ktorú doktor študuje s pani Sondermannovou, neuchvacuje žiadnou krásou. Fakticky nie.

„Do hája,“ vzdychne Mo, keď konečne vyjdeme von. „Tie pesničky sú také optimistické a presladené, akoby ich niekto skladal pre deti zo škôlky. Alebo skôr pre zajačiu škôlku!“

„Pritom Max a Moric boli dosť drzí, však?“

Mo prikývne. „Hotoví pankeri,“ dodá a začne rapovať:

„Vdova má strach o svoje pipiny,
aby nezdrhli do blízkej dediny.
Zato Max a Moric,
tí dvaja strach nemajú,
ruvú sa a nadávajú,
nič druhému nedarujú.“

Predstiera, že pri tom hrá na gitaru a poskakuje po chodníku ako na strunách. Jasná správa, že zasa do niekoho vrazila. Teraz si to odniesla pani Lehmannová-Schnecková. Je to ich susedka a dokáže pokaziť každú zábavu. Rozhorčene vytiahla obočie až po okraj ofiny a výnimočne nič nepovedala. Obyčajne nadáva na skazenú mládež a nezabudne dodať, že beztak skončíme všetci ako odpad spoločnosti. Okrem toho stále chodí za Moinou mamou a hustí do nej, čo všetko by sme mohli zasa vyparatiť. Tak sa mi zdá, že v tej suchej makovici má ešte stále dosť bujnú fantáziu.

„Dobrý deň, pani Lehmannová-Schnecková,“ Mo ju pozdraví s prehnanou zdvorilosťou a div, že sa jej nepokloní.

Pani Lehmannová-Schnecková našpúli pery, až sa jej okolo nich naskladajú vrásky.

Odkráčam za Mo, v kuchyni si vezmeme ovocnú šťavu a ideme si zapnúť komp.

Je to jednoduché ako facka. Mo sa prihlási na četovej adrese a o päť minút si už píše s Úžasným 07. To je teda inteligentný nick! My sme sa nazvali *Snehulienka*. Sotva sa prihlásime, ozve sa Úžasný 07:

Ahoj, Snehulienka, nehľadáš trpaslíka?

Čau, Úžasný, jasné, ale len úžasného.

To som ja.

Tak to dokáž.

Čo chceš o mne vedieť?

Napríklad či vyzeráš super.

Hovoria to o mne.

Vážne? Kto to hovorí? Tvoja babička?

Nie, moje kočky.

Moje kočky!!! To je sila. Zahryznem si do pery. Predstavím si Patric-ka a premýšľam, či by niečo také vôbec napísal. Zasa cítim srdce až v krku. Do čerta rohatého, prečo si ho nedokážem vyhodit' z hlavy?

Mo sa zasmaje. „Chce moju fotku. Ako dlho ho mám trápiť?“

„Pokojne mu ju pošli, nech to máme za sebou,“ mávnem rukou. Presne viem, čo ten chytrák urobí.

Páni! Ako si vedela, že sa mi páčia blondínky?

V tomto duchu sa bavili ďalej. Prečo si teda dával rande so mnou,

keď je na blondínky? Mne tvrdil, že sa mu najviac páčia baby s tmavými vlasmi. Magor jeden, Rob mal pravdu.

„Chce si dať so mnou rande,“ vyprskne Mo.

Ach, jaj. Takže nastáva presne to, o čo nám po celý čas išlo. Prečo mám odrazu takú mizernú náladu?

Necháme ho trocha sa potrápiť.

„Tak zajtra zasa tu? V rovnakom čase?“ napíše Mo. Na odpoveď nečaká a odhlási sa.

„Skutočne si myslíš, že na teba bude zajtra čakať?“ spýtam sa skepticky.

„Na to zober jed,“ odpovie Mo a spokojne si pomädli ruky.

Jahodová zmrzlina a trik lásky

Patrick sa na druhý deň naozaj ozval. Úderom pol šiestej sa objavil na čete. To sa stalo včera. Dnes sa môže tešiť, ako vytrieme kocúra pánovi Úžasnému. Mo je už pomalovaná bojovými farbami a stojí na dohodnutom mieste. Majú sa zísť pri starej rozhladni v lese. Mo mu totiž nahovorila, že má príšerne žiarlivého frajera. Síce sa s ním rozišla, ale on ju stále prenasleduje, takže sa musia stretnúť na tajnom mieste až za mestom. Navrhla mu Eduardovu vežu. Je to bývalá rozhladňa, ale stromy okolo nej vyrástli tak vysoko, že sa o výhlade prakticky nedá hovoriť. Je to zabudnuté miesto a chodí tam málokto. Keď pôjde všetko podľa plánu, Patrick dorazí až k nej. Najskôr príde na bicykli, pretože pešo je to z mesta dosť ďaleko. My sme si bicykle schovali do krovia.

Mo sa oprela o lavičku pod vežou a ja som sa schovala medzi lieskové kríky. Nikto ma nesmie vidieť, zato ja musím mať čo najlepší výhľad. Mo si pre istotu vzala slnečné okuliare, ale som presvedčená, že by ju Patrick nespoznal ani bez nich. Mo videl raz či dva razy, aj to len z diaľky.

O päť minút sú tri hodiny. Rande si dohodli na tretiu. Som napätá ako struna. Vyjde to? Mám veľmi zvláštny pocit. Ale musí prísť, inak by naša akcia totálne pohorela. No iste, ale keď príde, znamená to, že sa mu Mo páči viac než ja. Začne ma zožierať žiarlivosť. Nemám z toho dobrý pocit. Párkrát sa zhlboka nadýchnem. Prestaň, hovorím si. Teraz nejde o Mo, ale o tú super kočku, ktorú sme

z Mo spravili. Konečne mi to dohrčalo. A dost', prestaň už pochybovať. A basta fidli!

Začula som šuchot lístia a praskot vetvičiek. O chvíľu sa zjaví Patrick. Ako to, že ten malý sviniar vyzerá tak bombovo? Toto by sa malo zakázať.

Nechcem si všímať, ako mi bije srdce, tlčie ako splašené. Sledujem, ako si Patrick s Mo trkocú: „V skutočnosti si ešte chrumkavejšia než na fotke.“ Fuj, mňa šlahne!

Mo hrá svoju úlohu dokonale. Nervózne omáľa žuvačku a hanblivo sa usmieva.

„No fakt,“ tára. „Na fotke sa nedalo spoznať, že máš vo vlasoch červené pramienky.“ Natiahne ruku a chce si namotať pramienok jej vlasov na prst. Mo sa zasa zachichoce.

„Pôjdeme hore?“ navrhne Mo a kývne bradou k veži. Patrick preglgne. Vidno, že sa mu tam nechce. Možno trpí závratmi. Mo na odpoveď nečaká. Rukou si prehodí vlasy dozadu a vyzývavo si oblizne pery. Potom sa len obráti a ide. Patrick ju nasleduje ako zhypnotizovaný.

V okamihu, keď za nimi zapadnú ťažké dubové dvere, pustím sa do práce. Bežím k Patrickovmu bicyklu. Pre istotu skontrolujem, či na mňa z veže nevidieť, z batohu vylovím skrutkovač a všakovaké kľúče a začnem mu rozoberať bicykel na súčiastky.

Neviem, koľko času bude Mo potrebovať, aby si pána Úžasného omotala okolo prstu. Premýšľam, kedy som tu bola naposledy. Jasné, bolo to vlani. Vzala som sem Mo, aby som jej ukázala okolie mesta. A predtým? Už si nepamätám. Vybavilo sa mi, ako ma Rob raz zavrel hore vo veži. Vtedy som mala asi šesť a Rob mal jedenásť či dvanásť. Mal ma plné zuby, pretože som ho všade prenasledovala a odhalila som všetky tajné skrýše ich partie. Vylvliekol ma do veže,

potom zmizol a odrazu sa zaklapli padacie dvere na podlahe. Odspodu strčil pod kľučku konár, aby som nemohla otvoriť.

Nedalo sa nič robiť. Beztak by som tie dvere nenadvihla, v šiestich rokoch som na to nemala silu. Rodičia mu za to dali týždeň zaracha a nesmel pozerať telku. Mamu s otcom to dosť zobralo.

Práve rozoberám ozubené kolieska z jeho osemnásťstupňového prevodu a chcem ich rozvešať na okolité kriky ako vianočné ozdoby, keď sa odrazu vedľa mňa zjaví Mo.

„Paráda, ide ti to super,“ uznanlivo skonštatuje a spiklenecky ma drgne do rebier. „Aj ja som sa činila. S tou vetvou to klaplo bezva. Náš pán Úžasný sa odtiaľ bez pomoci v živote nedostane.“ Žiarila ako slniečko. Levia hriva jej už celkom splasla a tiene nad očami mala takmer zotreté. Už sa celkom podobala na starú dobrú Mo.

„Má so sebou mobil?“ spýtam sa.

Mo prikývne. „Áno, začula som, že mu prišla esemeska.“

„Najskôr od niektorej z jeho háremu.“ Po očku šibnem na Mo. „Tak čo, ako sa ti páči?“

„Je to frajer,“ prehodí a oprie bicykel o konár v tvare vidlice.

„Fakt?“ spýtam sa. Mrzí ma, že mám taký zlomený hlas.

„To je nezmysel, ty trdlo,“ zasmee sa a objíme ma okolo ramien. „A nie je ani taký pekný, ako som si myslela. A keď vieš, aký je to špinavec, je mi z neho na grc.“ Preglgnem. Mo sa zasmee. „Nič si z toho nerob. Láska dokáže človeka zaslepiť, to vie každý.“

„Tak,“ rázne poviem a vyberiem z batoha dlhý povraz. „Ešte vytiahneme rám hore na strom a potom ťaháme preč. Určite už niekomu volal a záchrana je na ceste.“

O chvíľu už lovíme svoje bicykle z krovia. Spokojne sa pozrieme na výsledok svojej práce.

„Vyzerá to super, však?“ chváli sa Mo. „Ako reklama na Tour de France.“

„Alebo ako pamätník anonymnému cyklistovi.“ Vyrážame do mesta. Vietor sa pohráva s mojimi vlasmi, je mi nádherne. Tak skvele som sa už dlho necítila. „To je čudné,“ napadne mi, keď ma Mo predbehla s hlasným výkrikom. „On tam hore vôbec nevolal o pomoc.“

Ideme rovno do cukrárne. Tešíme sa na jahodovú zmrzku, zaslúžime si veľký kornút. Najskôr skočíme na toaletu. Mo si zmyje líčidlá, učeše si vlasy a prezlečie sa do obyčajného trička.

„Uf,“ spokojne vydýchne. „Konečne sa cítim ako človek.“

Vkročíme do cukrárne a hľadáme si voľný stolík.

„Fúha,“ vyhrkne Mo. „Zabudla som si vyzliecť podprdu s tými vypchávkami.“ Vyhrnie si tričko, aby sa upravila.

„Čau,“ ozve sa vedľa nás. Mo sa prudko zvrtnie a vypchávkou jej spadnú na zem. Pohotovo ich odkopnem pod stoličku.

„Ahoj, Jonathan,“ pozdravím.

Ťahám Mo preč. Nájdeme si voľný stolík až na kraji, hneď vedľa veľkého kvetináča s kvietkami. Mo sa hodí na stoličku.

„Myslíš si, že sa tie veci budú dať ešte použiť?“ spýtam sa a cítim, že ma čo nevidieť premôže hysterický záchvat smiechu.

„Hádám tam nechceš po ne ísť?“ zlakne sa Mo. Ešte stále sa červená až za ušami. Ovieva sa zmrzlinovým ponukovým lístkom.

„Môžeme poprosiť Jonathana, aby ich zobral,“ dodám. Mo na mňa vytreští oči. „No, on totiž sedí celkom blízko pri nich,“ dôrazne podotknem.

Mo sa predkloní a zadíva sa tým smerom. Skutočne, Jonathan so svojimi kamoškami sedí v rohovej lavici, pod ktorú jej tie vypchávkou spadli. Mo si zúfalo oprie čelo o dosku stola. „Nie, to nie!“ vzdychne.

„Neboj sa, určite si nič nevšimol,“ klamem, až sa mi z uší parí. Mo sa našťastie upokojila. O chvíľu nám prinesú zmrzlinu a my sa konečne môžeme baviť o tom, čo asi robí náš „korunný princ“ vo veži.

Dojeme zmrzku, vyškriabeme pohár a chystáme sa na odchod, keď vtom si k susednému stolu prisadnú decká z Patrickovej školy. Spoznávam medzi nimi Marvina, pretože s ním Patricka často vídam, a ešte dve decká z ich triedy. Marvin si sadne chrbtom k nám. Čakala by som, že Patrick ako prvému zavolá práve jemu.

„Koľko máš ešte peňazí?“ spýtam sa Mo.

„Päť eur, prečo?“

„Môžeš mi ich požičať? Skočím kúpiť ešte dva poháre, dobre?“ Pošepky jej vysvetlím, prečo sa musíme zdržať.

Prikývne a očkom pozoruje Jonathana. Práve odchádza.

Nechápem, čo na ňom vidí. Má dlhšie hrdzavé vlasy, stále strapaté. Ruky má zvyčajne vo vreckách. Nosí ťažké hnedé kožené vysoké topánky, ale neobťažuje sa ich zaviazať, takže šnúrky fahá za sebou. Tvár má posiatu pehami. Možno sa jej páči, ako sa smeje. Vtedy vyzerá ako sympaták, to mu nemožno uprieť. S kamošmi zahýbajú dolava po pešej zóne. Je s nimi i Bienin brat Oskar. Pripadá mi to zvláštne, pretože som ho s Jonathanom ešte nikdy nevidela. Nenarazila som naňho ani v skúšobni. Hm, čo asi celé dni robí? Viem o ňom len to, že chodí na gymnázium, možno s hudobným zameraním. Jonathan ani Oskar sa za nami neobzrú. Asi je to tak lepšie.

Objednám veľký pohár pre obe. Volá sa Kúzlo lásky a dúfam, že nám bude trvať dlho, kým ho zjeme, aby sme zistili, čo sa bude diať. Doma musím s fotrom hodiť reč o zvýšení vreckového. Takéto hody si totiž často dovoliť nemôžem. No a čo, nakoniec sa zdá, že sa mi tá investícia vyplatila. Marvin vylovil z vrecka mobil a pozrel sa na displej, koľko je hodín.

„No teda,“ zľakol sa. „Patrick tu mal dávno byť. Kde zasa trčí?“ Nervózne trhol ramenami a strčil mobil do vrecka.

„Nemal mať dnes rande s tou *Snehulienkou*?“ spýta sa ho kamarát s výraznými žltými vlasmi a pírsingom na spodnej pere. Zachechtá sa ako šialenec a plesne si dlaňami po stehnách.

„Jasnačka, mal,“ prikývne chalan s nagélovanými hnedými vlasmi. „Poslal mi jej fotku, fakt je to kus!“

„Toto nebudem počúvať,“ precedí Mo.